

Hoofdpersonen

DE PRESIDENT VAN DE VERENIGDE STATEN

James 'Mac' MacPherson

DE VICEPRESIDENT VAN DE VERENIGDE STATEN

William Harvard Oaks

HOGES REGERINGSFUNCTIONARISSEN

Marsha Kirkpatrick, nationaal veiligheidsadviseur

Jack Mitchell, directeur van de CIA

Lee James, minister van Binnenlandse Veiligheid

Scott Harris, directeur van de FBI

Jon Bennett, hoge adviseur van de president

Bob Corsetti, stafchef van het Witte Huis

Ken Costello, hoge adviseur van de president

Erin McCoy, hoge adviseur van de president, tijdelijk vanuit de CIA

Indira Rajiv, directeur van het NAMESTAN-bureau van de CIA

Chuck Murray, persattaché van het Witte Huis

ISRAËLISCHE LEIDERS

David Doron, premier van Israël

Doctor Eliëzer Mordechai, voormalig directeur van de Mossad

Avi Zadok, huidig directeur van de Mossad

IRAAXSE LEIDERS

Mustafa al-Hassani, president van Irak

Khalid Tariq, politiek adviseur van de president

EN VERDER

Ruth Bennett, moeder van Jon Bennett

Salvador Lucente, minister van Buitenlandse Zaken voor de
Europese Unie

Voorwoord van de auteur

De tocht die we nu gaan maken is fictief.

De profetieën waarop hij is gebaseerd, zijn waar.

In 1947 stuitten twee bedoeïenenherders die hun schapen aan het hoeden waren in de heuvels van Judea, niet ver van Jeruzalem, op de grootste archeologische vondst aller tijden. In de daaropvolgende jaren werden honderden manuscripten en fragmenten gevonden in de grotten van Qumran, die bekend zouden worden als de Dode-Zeerollen.

Sommige boekrollen bevatten hele bijbelboeken, waaronder de oudste codex van Jesaja die we kennen, waarin belangrijke details van de komst van de Messias worden voorspeld. In andere rollen werd het religieuze leven binnen de gemeenschap van de Essenen, een oude Joodse kloostersekte, beschreven. In weer andere werd een toekomstige ‘oorlog van Mog en Magog’ voorspeld, en de bouw van een grote nieuwe Joodse tempel in de laatste dagen van de aarde.

In 1952 werd er nog een boekrol gevonden in diezelfde grotten, maar deze leek vreemd genoeg niets op de andere. Hij was bijvoorbeeld niet van perkament gemaakt. De boodschap was gegraveerd in koper – een dure en zeldzame methode. Maar waarom? Wat voor mysteries bevatte deze rol? Wat voor boodschap kon er nu nog kostbaarder en bijzonderder zijn dan de Messiaanse profetieën van Jesaja of de gedetailleerde bouwplannen voor een toekomstige tempel?

Daar wilden de leden van een klein team van deskundigen dat zich over de rol mocht buigen, graag achter komen. Maar ze hadden een probleem. Bijna tweeduizend jaar oxidatie had de Koperen

Rol uiterst broos gemaakt. Ze konden de rol niet zomaar openen zonder het erg reële gevaar te lopen dat de kostbare inhoud ervan voor eeuwig verloren zou gaan. Het kostte archeologen bijna vier jaar om een methode te bedenken om de Koperen Rol te openen, en toen dat eenmaal was gelukt, waren ze verbijsterd over wat ze aantroffen.

Het verhaal werd via de *New York Times* aan de wereld onthuld op 1 juni 1956: 'Dode-Zeerol verwijst naar schat'.¹

In een uitgebreid voorpagina-artikel dat wereldwijde belangstelling trok, meldde de *Times* dat de inhoud van de Koperen Rol 'doet denken aan berichten die met bloed, bij het licht van de maan, zouden kunnen zijn geschreven door een personage uit Schateiland'. Ergens in de onheilspellende heuvels van Judea, aan de westoever van de Jordaan, zou een schat liggen van een haast onvoorstelbare omvang. 'De documenten spreken van schatten van een fabelachtige waarde,' aldus de *Times*. 'Als de schat bestaat, moet die tweehonderd ton aan goud en zilver bevatten.'

Was het een legende, of was dit werkelijkheid?

In zijn baanbrekende non-fictieboek *The Treasure of the Copper Scroll* concludeerde de archeoloog John Marco Allegro – die lid was geweest van het team dat de rol opende – niet alleen dat de schat echt moest bestaan, maar ook dat het belang ervan veel verder reikte dan alleen de rijkdommen die werden genoemd. Hij schreef: 'Er is haast geen aspect van de archeologie, geschiedenis en religie van het Midden-Oosten waar [de schat] niet op de een of andere manier licht op werpt.'²

Maar een halve eeuw later is de schat nog altijd niet gevonden, en dus blijven veel vragen onbeantwoord.

Professor P. Kyle McCarter Jr. van de John Hopkins-universiteit vertelde eens een groep archeologen in het Smithsonian-instituut in Washington:

'De Koperen Rol valt buiten alle categorieën die gewoonlijk worden genoemd als de rollen worden besproken. (...) Hij staat niet in het Rockefellermuseum of het "Heiligdom van

---

¹ 'Dode-Zeerol verwijst naar schat: op koper geschreven "sleutel" tot geweldige rijkdommen ontcijferd', Stanley Rowland Jr., *New York Times*, 1 juni 1951, A1.

² John Marco Allegro, *The Treasure of the Copper Scroll*; Routledge & Kegan Paul Ltd., 1960; blz. 25.

het Boek"-museum in Jeruzalem. (...) Hij is geschreven in een andere taal dan alle andere rollen, en op ander materiaal (...) en ook de inhoud komt nergens mee overeen. (...) Hij lijkt op geen van de andere boekrollen van Qumran, maar eerder op een piratenschatkaart uit Hollywood. Het is een bijzonder fenomeen, een anomalie.³

In de zomer van 2005, vlak voor de publicatie van *Het Ezechiël-scenario*, reisde ik met een collega de halve wereld over om deze 'anomalie' met eigen ogen te zien in het Jordaanse Archeologiemuseum in Amman. We kregen de kans de rol van dichtbij te bestuderen, de tekst te lezen, hem te vergelijken met andere Dode-Zeerollen en een zachtjes gefluisterd verhaal op te vangen dat nooit eerder is gepubliceerd. Tot nu.

Er zijn mensen die geloven dat de verbijsterende schatten van de Koperen Rol nog tijdens ons leven zullen worden ontdekt, misschien al heel spoedig. Sommigen geloven zelfs dat deze 'anomalie' van de geschiedenis – dit 'bijzondere fenomeen' – ons naar een nog grotere ontdekking zal leiden, naar de grootste archeologische vondst aller tijden, die de wereld zal schokken en de eindtijd zal teweegbrengen.

Hebben zij gelijk? Moeten we onze oren spitsen om het zachte gefluister te kunnen opvangen, of kunnen we het beter beschouwen als een onzinnige oude mythe? Dat valt nog te bezien. Op dit punt begint, hoe dan ook, ons verhaal.

Joel C. Rosenberg
Amman, Jordanië
Juni 2005

---

³ P. Kyle McCarter Jr., 'Het mysterie van de Koperen Rol', *The Dead Sea Scrolls After Forty Years: Papers Presented at a Symposium at the Smithsonian Institution*, 27 oktober 1990; The Biblical Archeology Society, Washington DC, 1991, 1992; blz. 1, 45.

Proloog

De oorlog van Ezechiël was voorbij, maar de wereld was de schok nog niet te boven.

In een enkele dag waren er miljoenen zielen gesneuveld. Hele steden waren verwoest. Nu nog lagen er vele na te smeulen, zo goed als onbewoonbaar. De hele geopolitiek was op haar kop gezet en er leek een griezelige stilte over de wereld te zijn gevallen.

Waar zou de hamer nu gaan neerkomen? Kon Washington of Chicago of Los Angeles hetzelfde lot treffen als Moskou, Teheran, Khartoem en Damascus? Sommigen meenden van niet. Zij geloofden dat het ergste nu achter de rug was, dat er een nieuw tijdperk van vrede en voorspoed zou gaan aanbreken.

Dat was een verleidelijke gedachte.

I

ZATERDAG 10 JANUARI – 12.39 UUR – WASHINGTON DC

Hun blikken kruisten elkaar maar heel even, maar FBI-agent Marcus Santini wist meteen dat er iets ernstig mis was.

Hij had dat gezicht eerder gezien. Hij kende dat gezicht. Maar waarvan?

De taxi waarin Santini reed, zwenkte met een ruk opzij om de man te ontwijken die opeens tussen het drukke verkeer van Washington DC de straat op was gestapt. Zijn ogen straalden angst uit, maar niet omdat hij bang was om te worden geraakt. Hij leek niet eens te beseffen hoe gevaarlijk het was om midden op Massachusetts Avenue te staan, waar het zelfs op zaterdag druk was. Nee, dat ene korte moment leek hij enkel te schrikken van Santini's herkende blik.

Toen nam hij de benen.

De taxi kwam weer op gang, maar Santini kon zijn ogen niet afhouden van de man die zich, gekleed in een dikke winterjas en met een grote rugzak om, in de richting van het Union Station haastte.

Santini was getraind om op zijn instincten te vertrouwen, maar hij werkte nog niet eens een heel jaar bij de antiterrorismeafdeling van de FBI. En dit was zijn vrije dag. Hoe groot was de kans nu dat deze kerel op een van hun zwarte lijsten stond? Twee straten bij het Capitool vandaan? Een kilometer van het Witte Huis?

Maar stel dat het wel zo was. Stel dat er iets zou gebeuren, en dat hij niets zou hebben gedaan om het te voorkomen. Santini wist dat hij daar niet mee zou kunnen leven.

‘Stop hier,’ beval hij de chauffeur.

‘Maar meneer, we zijn er bijna,’ antwoordde die.

‘Nú,’ hield Santini vol, terwijl hij een briefje van twintig door de smalle opening in het plexiglasraampje wierp. De taxi stond nog niet eens stil toen hij de deur uit sprong.

Hij had amper een minuut om iets te doen. Als de man op een van de metro’s zou stappen, zou Santini hem pas vinden wanneer het te laat was.

Hij trok een sprint in de richting van de Rode Lijn metro, zoals hij zo vaak had geoefend tijdens de training aan de FBI-academie, waar hij acht eenzame maanden gescheiden was geweest van zijn vrouw en zoontje van twee. De roltrap af. Het draaihekje door. Het perron op.

Het belsignaal ging. De deuren gingen dicht. De metro zou bijna vertrekken. Santini sprong nog net op tijd aan boord van de laatste wagon en speurde links en rechts om zich heen de menigte af. De man stond er niet tussen.

Santini’s hart bonsde en hij begon te twijfelen. Reageerde hij overdreven? Liep hij het gevaar in de koppen van de *Post* op te duiken: ‘JONGE AGENT ZIET STUDENT AAN VOOR ZELFMOORDTERRORIST’?

De metro begon in westelijke richting te rijden.

Santini keek op zijn horloge. Het was 12.42 uur. Hij wist dat het station op Judiciary Square ’s zaterdags gesloten was. Dus zou de eerstvolgende halte Gallery Place-Chinatown zijn. Vanaf dat station reden er metro’s in alle richtingen van de stad – de Groene Lijn richting de marinewerf, de Gele Lijn naar het Pentagon en het Reagen-vliegveld, en met de Rode Lijn was het slechts één halte verder naar het hoofdkantoor van de FBI en het Witte Huis zelf.

En ze zouden er over precies drie minuten zijn.

Santini haalde zijn telefoon tevoorschijn en belde een vriend bij de inlichtingendienst.

‘Bobby, met Marcus. Je moet snel iets voor me doen.’

‘Hé, rustig aan, kerel. Je klinkt nogal beroerd.’

‘Ik heb foto’s nodig van alle hoofdverdachten op de zwarte lijsten – Europese of Noord-Afrikaanse mannen tussen de achttien en dertig. Kun je die naar mijn mobiele telefoon e-mailen?’

‘Dat zijn nogal wat foto’s, maar ik...’

Santini’s telefoon piepte. Zijn batterij was bijna leeg.

‘Gaat dat lukken?’ vroeg hij dringend.

‘Ik denk het wel, maar waarom?’

‘Stuur ze nou maar – en meteen graag. Ik bel later terug.’
Santini verbrak de verbinding en keek weer op zijn horloge.

12.44 uur.

Nog minder dan een minuut tot de volgende halte.

George Murray was te laat, en dat terwijl hij nooit ergens te laat kwam!

Overwerkt was hij zeker. En onderbetaald, dat sprak voor zich. Maar hoewel de hoofdarcheoloog van het Smithsonian-instituut gewoonlijk geen gebrek aan discipline van zijn medewerkers accepteerde, en al helemaal niet van zichzelf, was er vandaag gewoon niets aan te doen.

Buiten adem en enigszins verformfaaid stormde Murray door de draaideur van het Willard InterContinental, waarschijnlijk het meest luxueuze vijfsterrenhotel van Washington. Het lag op een prachtige locatie, vlak om de hoek van het ministerie van Financiën en het Witte Huis.

‘Mijn oprechte excuses – ik had met de taxi moeten komen,’ gaf Murray toe, terwijl hij met één hand het zweet van zijn voorhoofd veegde en met de andere iets te geestdriftig de hand van de literair agent uit New York schudde.

‘Nee, nee, nergens voor nodig, doctor Murray. Het is een eer u eindelijk in levenden lijve te ontmoeten. Ik heb zo veel over u gehoord. Het was erg attent van u om mij te bellen.’

‘Ik had alleen gewild dat ik iets meer tijd had, meneer Catrell,’ verontschuldigde Murray zich. ‘Maar ik vertrek morgen naar Israël. Ik ben nog niet eens begonnen met inpakken. Mijn jongste ligt op bed met koorts. We kunnen maar niet ontdekken wat hij heeft. Mijn oudste moet om vier uur bij een basketbalwedstrijd in Annandale zijn...’

‘Laten we dan gaan zitten,’ stelde de agent voor. Hij ging Murray voor naar een paar sofa’s in een rustige hoek van de lobby, waar ze ongestoord zouden kunnen praten. ‘En zegt u alstublieft Gene. Geloof me, ik zou met liefde nog langer hebben gewacht. Zo’n intrigerend voorstel als dat van u krijg ik niet iedere dag.’

De metro begon vaart te minderen.

Marcus Santini stapte naar de deur toe. Met zijn rechterhand greep hij naar het pistool dat in een holster onder zijn jas verborgen zat. Met zijn linkerhand greep hij naar zijn penning.

Door de luidspreekers werd de bestemming aangekondigd. De deuren gingen open. Santini wachtte even en keek toen naar buiten. Er stapte maar een handjevol passagiers het perron op. De man met de rugzak zat er niet tussen.

Santini trok zijn pistool en hield dat zo onopvallend mogelijk langs zijn zij terwijl hij snel naar de volgende wagon liep. Hij keek even om de hoek, maar zag niemand die hij herkende. Hij liep verder naar de volgende wagon, maar ook daar was de Rugzak niet te bekennen.

Hij begon weer te twijfelen. Was die vent eigenlijk wel in de metro gestapt? Dit was de enige metro die er had gestaan. Maar voor hetzelfde geld was hij het station ingelopen, in de richting van de winkels en bioscopen, of de treinen. Wat was er erger: een schim achtervolgen of er een kwijtraken?

Santini was van plan de hele zaak op te geven, toen hij de Rugzak opeens in het oog kreeg. Hij stond een coupé verderop, bijna verstopt achter een stel giechelende tienermeisjes. Santini's hart begon weer sneller te kloppen. Als hij in actie wilde komen, moest hij nu iets doen. Maar was hij echt van plan zijn wapen op die kerel te richten in een volle metro in Washington DC?

Hij had nog steeds geen idee wie de man was. Hij kon niet bewijzen dat hij een bedreiging vormde. In die rugzak konden wel schoolboeken zitten, of gymkleden of een boterham met ham en een paar blikjes cola.

Santini herinnerde zich een incident in Londen, kort na de bom-aanslagen daar, waarbij de politie per ongeluk een onschuldige, ongewapende man had neergeschoten, in de veronderstelling dat het om een zelfmoordterrorist ging. Maar ondanks alle twijfel wist Santini dat hij nu actie moest ondernemen, ook al liep hij dan misschien het risico zichzelf en zijn werkgever belachelijk te maken.

Het belsignaal ging weer. De deuren begonnen te sluiten. Boos op zichzelf omdat hij te lang had staan twijfelen, stopte Santini zijn pistool in zijn jaszak en stapte snel de coupé in achter die waarin de Rugzak stond – nog net op tijd. De metro kwam weer in beweging.

Santini ging zitten achter een gezette Afro-Amerikaanse vrouw met een boel boodschappentassen aan haar armen, en merkte toen dat de telefoon in zijn zak trilde. Hij haalde hem tevoorschijn en zag dat de e-mail was binnengekomen. Of eigenlijk waren het acht e-mails, omdat het bestand te groot was om in één keer verstuurd

te kunnen worden. Hij begon de foto's zo snel hij kon door te nemen.

'Kom op, kom op!' fluisterde hij in zichzelf.

Er waren te veel gezichten, en de man die hij zocht, zat er niet tussen.

Hij keek nog eens naar de Rugzak. Maar er zaten te veel mensen in de weg om zijn gezicht te kunnen zien. Santini zou op zijn geheugen moeten vertrouwen. Zijn telefoon piepte weer. De batterij was nu bijna leeg.

Hij bekeek nog een stel foto's en keek toen weer op zijn horloge. Nog minder dan twee minuten voor ze het volgende station zouden bereiken. Hij opende opnieuw een e-mail. Bekeek nog meer foto's. Santini's hart ging razend tekeer. Het zweet druppelde langs zijn rug.

Toen leek zijn hart een slag over te slaan. Dát was hem. Dát was de Rugzak.

Santini sloeg het beeld op en drukte in zijn telefoonboek op het nummer van het operatiecentrum van de FBI.

'Met agent Marcus Santini,' fluisterde hij, en gaf met licht biberende stem zijn identificatiecode door. 'Ik zit in de metro. De Rode Lijn, in westelijke richting. Ik heb een zekere Alonzo Cabresi herkend. Een belangrijke verdachte. Zelfmoordprofiel. Volgens het bulletin mogelijk gewapend en extreem gevaarlijk. Ik verzoek assistentie op...'

Maar Santini's telefoon viel uit voor hij zijn locatie kon doorgeven.

'Wat zei hij?'

De commandant in het operatiecentrum van de FBI kon even niet geloven wat ze zojuist had gehoord en liet haar collega, die het gesprek had gevoerd, het voor de zekerheid herhalen. Een hoofdverdachte in DC? In de metro nog wel?

Het kon gewoon niet waar zijn! Ze hadden geen waarschuwingen ontvangen. Geen geruchten opgevangen. Er was niets wat wees op een aanslag – eerder het tegenovergestelde. Na alles wat er recentelijk in Rusland, Iran en het Midden-Oosten was gebeurd, was het stil geworden in de wereld. Het was in haar hele tienjarige carrière nog niet zo stil geweest als tijdens de afgelopen drie maanden.

'Traceer dat gesprek,' beval ze.

‘Ik ben al bezig, mevrouw.’

‘Schiet op, schiet op.’

‘Ik doe mijn uiterste best, mevrouw.’

‘Hoe lang duurt het nog?’

‘Nog minstens twee minuten.’

‘Zo veel tijd hebben we misschien niet.’

Ze greep de rode telefoon op het bureau voor zich en drukte de sneltoets van de commandopost van de Geheime Dienst in.

‘Mijnheer, met agent Andrews in het operatiecentrum van de FBI. We gaan naar dreigingniveau delta. Licht ogenblikkelijk POTUS en het Witte Huis in.’

‘De volgende halte is Metro Center. Stapt u voorzichtig uit.’

Santini liep snel zijn opties door, maar hij had helemaal geen opties. Er was geen tijd meer. Hij zou deze klus alleen moeten klaren, besefte hij, en zijn handen begonnen te trillen. In ieder geval was hij nog niet opgemerkt.

Toen keek Santini op en zag dat Cabresi hem verschrikt aanstaarde vanuit de volgende coupé. Hij was erbij, en hij wist het. Hij greep naar zijn rugzak.

Instinctief haalde Santini zijn wapen tevoorschijn. Cabresi dook weg achter de tienermeisjes en bewoog zich richting de uitgang. De deuren gingen open. Cabresi rende als een wilde naar de roltrappen.

Santini haastte zich naar de deur, maar er ging een vrouw voor hem staan. Hij duwde haar bijna omver en struikelde, wat hem kostbare seconden kostte. Toen hij weer was opgekrabbeld, was Cabresi al bijna boven aan de trap. Santini richtte zijn pistool omhoog en schreeuwde: ‘Halt, FBI!’

Maar het was te laat. Cabresi was verdwenen.

Hij pakte de telefoon op zodra die overging.

‘Minister James?’

‘Daar spreekt u mee.’

‘Mijnheer, met het operatiecentrum van de FBI. Directeur Harris wil u dringend spreken.’

‘Verbind hem door.’

Minister van Binnenlandse Veiligheid Lee James was onderweg naar Baltimore om een toespraak te houden op een burgemeestersconferentie, toen hij het nieuws hoorde van de directeur van

de FBI. Hij gaf zijn beveiligingsdetachement onmiddellijk opdracht te keren en terug te rijden naar Washington. Zijn chauffeur trapte meteen op de rem en keerde om, gevolgd door de rest van het konvooi.

‘Waar bevindt je man zich nu?’ vroeg James.

‘We zijn het contact verloren,’ zei Harris. ‘Maar zijn laatste signaal kwam uit de buurt van het centrale metrostation.’

James verstijfde. Dat was slechts één straat verwijderd van het Witte Huis! Dit was onmogelijk. Ze hadden de beveiliging enorm opgeschroefd. En stel dat Cabresi niet alleen was. Stel dat er een gecoördineerde aanval was gepland. Of nog erger: stel dat Cabresi geen conventionele explosieven bij zich had, maar een radioactieve bom of een nucleaire kofferbom. Als in het hart van Washington een kleine nucleaire bom af zou gaan, zouden er meteen zo’n vijftigduizend doden vallen, en in de volgende dagen en weken nog eens een kwart miljoen.

‘Scott, je gaat me toch wel vertellen dat de president al naar Camp David is vertrokken?’

‘Ik ben bang van niet,’ zei Harris. ‘Dat kan pas om drie uur. Hij zit midden in een toespraak.’

‘Waar?’ vroeg hij dreigend.

‘In het JW Marriot.’

James’ maag kromp ineem. De terrorist ging regelrecht op de president af.

‘Haal hem daar weg, nu!’

Meer hoorde agent Jackie Sanchez van de Geheime Dienst niet door haar oortelefoontje. Er werd niet bij verteld wat de reden was. Ze nam ook niet de tijd daarnaar te vragen, maar kwam meteen in actie, zoals ze had geleerd en al duizend keer had geoefend.

President James ‘Mac’ MacPherson stond tegen de Nationale Fabrikantenbond te spreken toen Sanchez en twee andere agenten hem bij de armen pakten en snel het podium af begeleidden. Ze werden meteen omringd door tien andere agenten die in een kordon om de president gingen staan, terwijl weer andere agenten de uitgangen van de zaal versperden en het beduusde publiek opdracht gaven te gaan zitten en rustig te blijven.

Het volgende geluid dat Santini hoorde, was een pistoolschot – en daarna gegil.

Hij racete met twee stappen tegelijk de roltrap op, dwars door een groepje doodsbange Japanse toeristen heen. Buiten adem bereikte hij eindelijk de bovenkant, waar hij Cabresi zag, die met getrokken pistool op straat stond en een vrouw met twee jonge kinderen dwong uit een groen Dodge-bestelbusje te stappen.

De moeder was hysterisch. Ze probeerde haar jongste uit een autozitje te halen, maar het been van het kind zat vast. Cabresi hield de loop van zijn pistool vlak bij haar gezicht en schreeuwde haar toe dat ze moest opschieten.

Santini rende naar een postauto die langs de stoep geparkeerd stond en ging er gehurkt achter zitten. Hij trok zijn pistool weer en richtte dat op Cabresi's hoofd. Hij wilde schieten, maar kon het niet. Niet zonder het risico te lopen de vrouw en haar kinderen te raken.

Het been van het kind was nu los en Cabresi dwong de vrouw en kinderen op hun buik op de stoep te gaan liggen. Santini was bang dat hij hen zou doodschieten.

Hij liep voorzichtig om de auto heen en berekende de afstand naar het bestelbusje. Het was niet meer dan zo'n vijftientig, dertig meter. Als hij sprintte, kon hij er binnen een paar seconden zijn. Er was nog altijd het risico dat Cabresi het hele gezin zou ombrengen. Maar dat zou hij misschien toch wel doen, en nog vele anderen ook.

'Schiet op, schiet op!'

Agent Sanchez en haar team renden met de president door een doolhof van gangen, door een keuken, en uiteindelijk de dienstingang uit die naar een steegje leidde. Daar stond zijn gepantserde limousine te wachten. Sanchez duwde hem op de achterbank, sloeg de deur achter hem dicht en beval de autocolonne terug naar het Witte Huis te rijden.

Santini hoorde sirenes in de verte.

Ze kwamen uit alle richtingen. Cabresi hoorde ze ook. In paniek klom hij het busje in en startte de motor.

Het was nu of nooit.

Terwijl Cabresi er vandoor reed, sprong Santini achter de postauto vandaan, richtte zijn pistool en schoot. Hij vuurde alle kogels af die hij had. De achterraut van het busje barstte uiteen. Het voertuig zwenkte opzij en knalde tegen een vuilnisbak en een

brandkraan aan, voor hij om een hoek reed en uit Santini's zicht verdween.

'En als u die boekrol daadwerkelijk vindt?' vroeg de literair agent.

Murray kon de opwindning in Catrells ogen zien en leunde voorover, de sirenes en commotie buiten op straat negerend.

'Dan zal dat de grootste archeologische vondst van de eenentwintigste eeuw zijn,' fluisterde hij. 'Daarom wilde ik u eerst spreken voor ik vertrek. U bent degene die...'

Murray kreeg niet de kans zijn zin af te maken.

Er reed opeens een groene bestelwagen over de stoep, die frontaal tegen de ingang van het Willard aan botste. Een seconde later volgde er een enorme explosie in de lobby. Het beroemde hotel werd verzwolgen door een reusachtige vuurbal en er stegen dikke, zwarte rookwolken op. Verwrongen stukken metaal en glasscherpen vlogen in het rond. Het plafond begon in te storten.

Na afloop zou men George Murray en Gene Catrell tussen de doden aantreffen, en niemand zou weten wat zij daar deden.

2

ZATERDAG 10 JANUARI – 12.58 UUR – WINCHESTER, VIRGINIA

Jon Bennetts hart bonsde.

Hij had al zes maanden van deze dag gedroomd en ervoor gebeden en voorbereidingen getroffen. Hij had kosten noch moeite gespaard en aan elk detail gedacht. Maar nu het eindelijk zover was, kon hij de vlinders in zijn buik maar niet kwijtraken.

Hij was niet bang, alleen nerveus en onzeker. Zijn vrienden hadden hem gewaarschuwd dat dit geen geschikte tijd was om te trouwen of kinderen te krijgen. Misschien hadden ze wel gelijk. Maar Jon kon het niet helpen: zelfs al zou dit zijn laatste dag zijn, dan wilde hij die doorbrengen met de vrouw van wie hij hield. En wie weet, misschien was er nog wel meer tijd dan ze dachten.

Hij drentelde wat heen en weer in de gang achter in de kleine kerk in de buurt van Winchester, die ze de laatste paar maanden hadden bezocht, en keek op zijn horloge. De muziek kon nu elk moment beginnen.

Hij tilde een hoekje van een gordijn op en keek door het raam naar de glooiende heuvels van Virginia. Ze waren bedekt met een laagje verse sneeuw en er dwarrelden nog steeds witte vlokken door de lucht. Het was zo'n vredig en stil tafereel en het verschilde zo van het razendsnelle politieke leven waar hij en Erin al zo lang in verzeild waren. Hij werd er rustig van. Het was tijd om even op adem te komen en aan zijn familie te denken.

Hij liet zijn gedachten afdwalen. Hij probeerde zich in te beelden hoe zijn vader Sol een toast zou uitbrengen tijdens zijn brui-

loftsdiner, of hoe hij trots op de voorste bank in de kerk zou zitten tijdens de dienst. Zoiets had hij zich nooit eerder voorgesteld. Hij kon zich amper indenken hoe het zou zijn om het meisje waar hij verliefd op was aan zijn vader voor te stellen, laat staan hoe het zou zijn om hem advies te vragen. Hun band was nooit intiem genoeg geweest voor zulke dingen. Maar opeens voelde hij het als een gemis dat zijn vader dit niet kon meemaken.

Het was al meer dan vier jaar geleden dat Sol Bennett was bezweken aan een hartaanval, en sindsdien was er zo veel gebeurd dat zijn zoon maar zelden de tijd nam om aan hem te denken. Maar daar in de stilte beseftte Jon Bennett opeens hoeveel verdriet het hem deed dat hij niet bij zijn vader was geweest toen die was overleden, dat hij niet de kans had gehad hem nog eenmaal te zien en te spreken, of zelfs de herdenkingsdienst en begrafenis bij te wonen.

Hij was in Israël geweest toen het nieuws van zijn vaders dood hem had bereikt. En toen zijn vader werd begraven, had hij in een Amerikaans militair ziekenhuis in Duitsland gelegen om te herstellen van een aantal schotwonden. Hij had nooit afscheid kunnen nemen en er was nog zo veel onuitgesproken geweest tussen hen. Als succesvol buitenlands correspondent voor de *New York Times* had zijn vader nooit tijd voor Jon gehad toen hij jong was. Hij had talloze verjaardagen gemist en was er niet bij geweest toen zijn zoon afstudeerde aan Georgetown, zelfs niet toen hij zijn diploma op Harvard had behaald. Zo'n man wilde Bennett niet zijn. Of was hij zo'n man al geworden?

Verderop langs de weg zag hij een grote boerenhoeve staan en hij kon de rook ruiken die uit de stenen schoorsteen omhoog kringelde. Hij draaide zich om en keek in de antieke spiegel die een beetje scheef aan de muur hing en lachte terwijl hij wat pluisjes van zijn revers plukte.

Hij was nu 44 en begon uiterlijk veel meer op zijn vader te lijken dan hij zich had gerealiseerd, en dat was tijdens de laatste maanden alleen maar toegenomen. Hij droeg zijn nieuwe bril nu niet alleen meer tijdens het lezen, maar had hem voortdurend op. En de kleine streepjes grijs langs zijn slapen begonnen zich langzaam maar zeker over de rest van zijn korte, donkere haar te verspreiden. Hij was bovendien zo'n vier, vijf kilo aangekomen sinds hij was teruggekeerd uit Rusland, waardoor hij zijn eigen smoking vandaag niet eens had kunnen aantrekken, maar er een

had moeten huren. Het werd hoog tijd om weer regelmatig te gaan hardlopen.

Een van de fijnste herinneringen die hij had aan de tijd dat zijn vader in Moskou gepositioneerd was geweest, was het samen opstaan om half zes 's ochtends – weer of geen weer – om in het Gorkipark te gaan trimmen. Daarna ontbeten ze samen, voor de schoolbus hem kwam ophalen. Dat waren eigenlijk de enige momenten die ze samen doorbrachten, en meestal werd er weinig gesproken. Maar Jon was sindsdien wel altijd blijven hardlopen.

Hij trok zijn kraag en stropdas recht en dacht terug aan de vorige keer dat hij een smoking had gedragen. Dat was op een zwoele avond in juli geweest, in Moskou. De avond waarop hij zijn aanzoek had gedaan. De avond waarop de wereld voorgoed was veranderd.

Het Rode Plein, het Kremlin en de meeste overheidsgebouwen in en rondom Moskou lagen nu in puin, net als in de hele Russische Federatie. Alle Russische kernstrijdmachten en bijna alle gewone Russische militaire bases waren vernietigd. In een recente Amerikaanse analyse werd geschat dat bijna negentig procent van alle Russische strijdkrachten waren uitgeroeid, inclusief de troepen die om Israël heen waren opgesteld in de weken voor de inmiddels vermaarde 'Dag der Vernietiging'.

Ruwweg hetzelfde gold voor Iran, Turkije, Libië en andere broeinesten van Arabisch-islamitisch radicalisme. Voor Tunesië en Algerije in Noord-Afrika, Soedan, Ethiopië en Eritrea langs de Rode Zee, de voormalige Sovjetrepublieken in Centraal-Azië, en de ooit Vruchtbare Halve Maan die zich uitstreckte van Libanon en Syrië tot Saoedi-Arabië en de Golfstaten. Waar eens imposante paleizen, parlamentsgebouwen, ministeries, moskeeën en militaire bases hadden gestaan, lag nu voornamelijk smeulend puin.

Opmerkelijk genoeg hadden de ministeries van Egypte en Jordanië – die zich niet tegen de Joodse Staat hadden gekeerd – de ravage grotendeels overleefd, al waren de moskeeën en islamitische scholen, universiteiten en religieuze opleidingscentra allemaal verwoest door de vlammen.

Honderden miljoenen mannen, vrouwen en kinderen in die gebieden waren dakloos geworden en moesten het stellen zonder eten, drinken of medische zorg. Ze rouwden om hun doden en wisten niet wat ze nu moesten doen, beroofd van hun leiders, als schapen zonder herder. En zij waren niet de enigen.

In Europa waren Duitsland en Oostenrijk zwaar getroffen. Er waren tienduizenden doden. Nog meer mensen waren zwaar gewond, zelfs nu nog, maanden na de gebeurtenissen. De Rijksdag was weggevaagd. Grote delen van Berlijn zagen eruit zoals na de bombardementen van de geallieerden, zo veel jaren geleden. Delen van Wenen waren verwoest. De meeste overheidsgebouwen en militaire bases in beide landen lagen in puin, net als alle musea, culturele centra en alle bibliotheken. Een verslaggever van de BBC verwoordde het zo: ‘Het lijkt wel of elk spoor van de Duitse geschiedenis – en dan vooral de nazigeschiedenis – zonder genade en zonder waarschuwing in een oogwenk is vernietigd.’

Maar Jon wist dat dat niet helemaal waar was. Er waren wel degelijk waarschuwingen geweest. Daar had hij zelf aan meegewerkt. Hij had de memo van doctor Eliezer Mordechai, die bekend stond als ‘het Ezechiëlscenario’, doorgegeven aan de president en de Nationale Veiligheidsraad. Hij had Mordechai aangemoedigd zijn analyse van Ezechiël 38 en 39 uit te laten lekken naar de Amerikaanse media, met als eerste de *New York Times*.

Het had Jon zijn functie in het Witte Huis gekost, maar Mordechais duiding van het profetische karakter van de Russisch-Iraanse coalitie tegen Israël had zo wel een wereldwijd publiek bereikt. En door Gods genade hadden Jon en Erin, en ook zijn moeder Ruth, de vuurzee die was gevolgd overleefd.

Nu bad Jon om een vredig bestaan, ver weg van alle onheil en de heisa van de politiek. Hij was uitgeput. En Erin ook. Ze hadden er alles aan gedaan om hun land te beschermen en de vrede te bewaren in een onstuimige wereld, en nu verlangden ze wanhopig naar een huwelijksreis die nooit zou ophouden.

Een vioolkwartet zette de *Bruiloftsmars* van Mendelssohn in. De dominee stak zijn hoofd even om de hoek van de deur en fluisterde: ‘Het is tijd.’

Jon knikte en deed zijn ogen even dicht. Hij ademde diep in en maande zichzelf tot kalmte. Er was niets aan de hand. Niet meer. Erin hield meer van hem dan hij ooit voor mogelijk had gehouden. Zij wilde net zo graag met hem trouwen als hij met haar. Dit was de eerste dag van de rest van hun leven, en het zou een nog mooiere dag worden dan ze ooit hadden durven hopen of dromen. Wat kon hij verder nog verlangen?

3

ZATERDAG 10 JANUARI – 13.02 UUR – WINCHESTER, VIRGINIA

De deuren klaptten open en iedereen ging staan.

Erin McCoy voelde dat alle ogen op haar gericht waren en vroeg zich even af waarom zij en Jon niet gewoon in het geheim waren getrouwd. Ze was erg dankbaar voor alle familie en vrienden die waren gekomen om de ceremonie bij te wonen. Ze had hun steun nodig en stelde die op prijs. Maar zij en Jon stonden nu al maanden in het middelpunt van de belangstelling en ze kon er steeds minder goed tegen.

Hun ontsnapping uit Rusland was breed uitgemeten in de pers. Toen ze in de VS waren aangekomen, waren ze persoonlijk door de president en zijn vrouw op het Witte Huis uitgenodigd. Samen hadden ze een persconferentie gehouden om aan te kondigen dat de VS grootschalige humanitaire en logistieke hulp zou aanbieden aan alle getroffen gebieden. Ze waren geïnterviewd in alle belangrijke nieuwsprogramma's in de VS en Europa en waren zelfs op Al-Jazeera verschenen. Ze hadden op de voorkant van *Newsweek*, *People*, *The Economist* en diverse Aziatische en Latijns-Amerikaanse nieuwsbladen gestaan.

Af en toe hadden zij en Jon zich afgevraagd of ze alle aandacht niet beter van meet af aan hadden kunnen afslaan. Ze wilden niet in de schijnwerpers staan. Ze wilden geen roem en publiciteit. Ze hadden geen behoefte aan alles wat daar bij kwam kijken en kregen er hoofdpijn van. Maar ze konden niet ontkennen dat ze een fascinerend verhaal te vertellen hadden. Ze hadden de vrese-

lijke gebeurtenissen die de wereld in hun greep hielden vanuit een unieke invalshoek beleefd en hadden een hoopvolle boodschap om met miljoenen wanhopige mensen te delen. Het zou verkeerd zijn geweest om te zwijgen.

Maar nu had zij een grote behoefte aan wat privacy. Daarom had ze de president en zijn gezin gevraagd de bruiloft niet bij te wonen. Niet omdat ze niet van hen hield. Dat deed ze beslist. Niet omdat de president had geweigerd Israël te hulp te komen voordat de storm was losgebarsten, al werd dat wel in de roddelbladen geschreven. De reden was simpel: als de president zou komen, zou ook de hele persdienst van het Witte Huis meekomen, en Erin kon zich op het moment niets ergers voorstellen.

Toch vond ze het erg jammer dat de familie MacPherson er niet bij was. Nadat haar vader in de jaren tachtig in Afghanistan was omgekomen en ze haar moeder een paar jaar later aan kanker had verloren, was de familie MacPherson haast een pleeggezin voor haar geworden. Ze hadden haar tijdens haar opleiding bijgestaan en haar onderdak geboden, en haar gesteund toen ze zich bij de CIA had aangesloten, net als haar vader zo veel jaren daarvoor. Ze hadden er zelfs voor gezorgd dat zij Jon had ontmoet.

Erin had zich voorgesteld dat de president haar ooit de kerk in zou begeleiden en dat zijn dochters haar bruidsmeisjes zouden zijn. Ze had zich de avond voordat ze Julia MacPherson had gebeld om haar te vragen niet te komen, in slaap gehuild. Het was het moeilijkste telefoongesprek geweest dat ze ooit had gepleegd, maar ze had naar haar idee geen andere keuze gehad.

De *First Lady* had wel erg teleurgesteld geklonken, maar zij en de president hadden het gelukkig erg goed opgenomen. Ze zouden Erin en Jon de ruimte geven die ze nodig hadden en ze zouden dat ook van de media vragen. Wel vroegen ze hun een keer na de huwelijksreis een weekend op Camp David te komen, zodat ze hen op gepaste wijze zouden kunnen feliciteren en eens goed konden bijpraten. Erin had daar enthousiast mee ingestemd, ook al had ze het niet met Jon besproken. Hij wist hoe belangrijk deze relatie voor haar was, en zoals ze had gehoopt was hij akkoord gegaan toen ze het hem vertelde, ook al stond hij zelf op gespannen voet met de president.

En nu liep ze hier, de kerk in. Met een rode roos in haar hand en doctor Mordechai aan haar zij, deed ze haar best om op de maat van de muziek te lopen en niet in huilen uit te barsten voor

de man van wie ze zo hield. Ze wilde niet dat Jon haar slap of sentimenteel zou vinden. Ze wilde een rots voor hem zijn, zoals haar moeder voor haar vader was geweest. Maar toen ontmoette haar ogen de zijne. Ze zag dat ze vochtig waren. Ze zag dat zijn lip begon te trillen. Ze kon zien dat hij zich in probeerde te houden en al haar angst dat dit misschien maar een dwaze meisjesfantasie was geweest, viel weg.

Jon Bennett hield écht van haar. Dit gebeurde écht.

Maar waarom? Hoe kon het dat God zo goed voor haar was? Bijna iedereen van wie ze ooit had gehouden, was vroegtijdig gestorven, en ze kon bijna niet anders dan vrezen dat Jon nu aan de beurt zou zijn. Hoe kon ze van iemand houden als ze eigenlijk vermoedde dat die niet haar hele leven bij haar zou blijven? Maar, anderzijds, hoe kon ze níet van hem houden? God had haar in zijn goedheid geschonken waar ze haar hele leven naar had verlangd. Ze had niets gedaan om dat te verdienen. En ze kon niets doen om het vast te houden. Ze zou gewoon in vertrouwen moeten leven – een HALO-sprong moeten wagen, zoals Jon het graag verwoordde – en genieten van elke dag die de Heer haar in zijn oneindige genade besloot te geven.

Het zou niet makkelijk worden, maar dat was in haar leven nog nooit iets geweest.

Erin stond opeens naast hem.

Ze pakte zijn hand vast, waarop de dominee begon te spreken.

‘Ik wil u allen van harte welkom heten, in de naam van onze Heer en Heiland Jezus Christus, die van ons hield en zichzelf aan ons gaf. Ik kan u niet vertellen hoe ik naar dit moment heb uitgekoken, al verbleekt mijn verwachting vermoedelijk bij die van de twee verliefde kinderen voor ons.’

Er werd gegniffeld in de zaal.

‘Laten we daarom het doel van onze samenkomst niet langer uitstellen: de viering van de heilige huwelijksverbintenis van deze lieve vrienden. Twee vrienden wier liefde en vertrouwen letterlijk een vuurproef hebben doorstaan. Twee vrienden die hebben geïllustreerd wat onze trouwe Heer heeft gezegd: “Er is geen grotere liefde dan je leven te geven voor je vrienden.”’

Jon twijfelde er niet aan dat de dominee vervolgens veel goede en wijze dingen zei. Maar hij ving er niets van op. De aansporing niet om Erin lief te hebben zoals Christus zijn gemeente liefheeft.

De humoristische anekdotes niet, over de fouten die de dominee maakte toen hij zelf net was getrouwd. De subtiele maar duidelijke oproep tot geloof niet. Zijn gedachten waren behoorlijk afgedwaald, tot deze woorden hem weer wakker deden schrikken: 'Jonathan Meyers Bennett, neem je in het bijzijn van God en zijn gemeente deze vrouw aan als echtgenote, om trouw te zijn in goede en kwade dagen, in rijkdom en armoede, in gezondheid en ziekte, totdat de dood jullie zal scheiden?'

Jon voelde een brok in zijn keel en een tinteling in zijn vingers. Terwijl hij de tranen over Erins wangen zag stromen, wist hij een standvastig 'Ja' uit te spreken.

Toen was het haar beurt.

'Erin Christina McCoy, neem je in het bijzijn van God en zijn gemeente deze man aan als echtgenoot, om trouw te zijn in goede en kwade dagen, in rijkdom en armoede, in gezondheid en ziekte, totdat de dood jullie zal scheiden?'

Jons hart leek wel stil te staan tot hij haar, in haar lichte Noord-Californische accent, dat ene kostbare woordje hoorde uitspreken: 'Ja.' Toen kon hij weer ademhalen.

'Hebben jullie beiden een zegel van jullie liefde en trouw voor elkaar meegenomen?'

'Ja,' zeiden ze tegelijk.

'Jonathan, spreek mij dan alsjeblieft na,' zei de dominee. 'Met deze ring...'

'Met deze ring...'

'... huw ik jou.'

'... huw ik jou.'

Jon schoof een eenvoudige gouden ring boven de diamanten verlovingsring die hij haar bijna zes maanden daarvoor had gegeven, in het restaurant op de tiende verdieping van het Ararat Park Hyatt-hotel, met uitzicht op het Rode Plein en het Kremlin.

'Erin, spreek mij alsjeblieft na. Met deze ring...'

'Met deze ring...'

'... huw ik jou.'

'... huw ik jou.'

Ze schoof een brede trouwring van 14-karaats goud om Jons linker ringvinger, kneep stevig in zijn handen en keek diep in zijn betraande ogen.

'Goed dan,' zei de dominee, 'met de bevoegdheid die mij door de staat Virginia is gegeven – en nog veel belangrijker: in de naam

van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest – verklaar ik jullie nu tot man en vrouw.’

Er barstte een luid applaus los.

‘Jonathan, je mag je bruid kussen.’

Daar had hij lang op gewacht, en hij nam flink de tijd. Hij leek Erin wel een eeuwigheid te zoenen. Toen ging er iemands pieper af, en toen nog een, en nog een. Op dat moment voelde Jon instinctief aan dat er een volgende nachtmerrie zou gaan beginnen.